

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidoro Diacono. 118.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Ischyroni. 117.

Magna Dei bonitas est: ac contra ingens hominum crudelitas. Nam qui moram aliquam postularat, ac debitæ pecuniæ remissionem consecutus fuerat: idem, cum ab eo mora quædam peteretur, non modò eam non dedit, sed etiam conferuim in vincula coniecit, idque cum non tanta æris alieni mole, quantum ipse erat, confrictus teneretur. Nam ipse decem millia talentorum debebat: hic quinquaginta duntaxat denarios. Quocirca Euangelium hominum bonitatem cum diuina bonitate comparans, improbitatem eam meritò appellauit, his verbis utens: Si ergo vos, cum sitis mali, nostis bona data dare filius vestris &c. Quibus verbis vniuersam naturam improbitatis damnat (ablit. scriptum est enim, Benefac Domine bonis & rectis corde. & Bonus homo de bono thesauro suo profert bona:) verum humanam bonitatem cum diuina conferens, improbitatè eam appellauit. Quantò enim magis, inquit, Pater vester dabit bona petentibus se?

Isidoro Diacono. 118.

Diuina quædam res est sermo: diuinior autem, virtus: diuinissima denique, pietas. Quamobrem, qui & sermone, & opere, & fide ornatus est, insuperabilis est, & clarus ac celebris, summæque beatitudine dignus. Cui autem horum aliquid deest, tantum huic decedit, quantum eius, quod deest, portio requirit.

Paulo. 119.

Hic locus, Omnes qui venerunt ante me fures sunt & latrones, non de Prophetis & Lege dictum est, quemadmodum iis placet, qui vetus Testamentum reiiciunt (per hanc enim ad fidè quoque velut porrecta manu ducti sunt, qui fidem amplexi sunt, Christum videlicet audientes, Scri-

Ισχυρίων. εζ.

Μεγάλη τῷ Θεῷ ἡ ἀγαθότης, καὶ τῷ ἀνθρώπων ἡ ἀμιμμία. ὁ γὰρ ἀναβολὴ αἰτησίμωνος, καὶ ἀφῆσιν κομισαμένου, ἕτος ἀναβολῆ αἰτησίμωνος, ἢ μίνοι, οὐκ ἔδωκεν, ἀλλὰ καὶ εἰς δεσμοπέθειον καθῆρξε τὸν σκώδουλον. καὶ ταῦτα μὴδὲ ποσαῦτα χρεωστούτα, ὅσα αὐτὸς ἐχρεώσθησεν. ὁ μὲν γὰρ μύρια τάλαντα ἔχει, ὁ δὲ πενήκοντα δραχμὰς. εἰκότως τοιγαροῦν τῷ Θεῷ χρεώσθηται πλὴν τῶν ἀνθρώπων ἀγαθότητα ὡς δὲ βάλλων ὁ εὐαγγελικὸς χρεωστικός, ποιησίαν αὐτῷ σκέλεσε, λέγων. εἰ οὖν ὑμεῖς ποῦροὶ ὄντες, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ δίδναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, οὐ πάσις φύσεως ποιησίαν καταγιώσκων. ἀπαγε. γέγραπται γὰρ ἀγαθὸν κέρει τοῖς ἀγαθοῖς. καὶ ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος σκφέρει σκ τῷ Θεῷ αὐτῷ τὰ ἀγαθὰ, ἀλλὰ πρὸς πλὴν θεῖαν ἀγαθότητα πλὴν ἀνθρώπων ὡς δὲ βάλλων, ποιησίαν αὐτῷ σκέλεσε. πόσα γὰρ μίλλον ὁ πατήρ ὑμῶν, φησὶ, δάσῃ ἀγαθὰ τοῖς αἰτέσιν αὐτῶν.

Isidorus Diaconus. εη.

Θεῶν μὲν πρὸς χρεῖμα ὁ λόγος. θεοπίστον δὲ ἡ ἀρετὴ. θεοτάσιν δὲ ἡ εὐσεβεία. ὁ μὲν οὖν καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ πίστει, κεκοσμημένος ἀνοσφελήτος, καὶ αἰδύμωνος, καὶ τῆς ἀκροτάτης μακαριοτήτος ἀξίος. ὁ δὲ καθ' ὀπότερον τῶν λειπόμενος, τοσοῦτον ἐλατῆται, ὅσον ἡ ἀναλογία τῷ ἐλλειφθέντος ἀπατῆ.

Παύλῳ. εθ.

Τὸ πάντες ὅσοι ἦλθον πρὸς ἐμὸν, κλεπαὶ εἰσὶ καὶ ληστὰς, οὐ πρὸς τῶν πρὸς φησὶ, καὶ τοῦ νόμου ἐρήτηται, ὡς οἱ πλὴν παλαιῶν ἀρετοῦτες βέλονται. δι' αὐτῆς καὶ εἰς πλὴν πῖστιν ἐχειραγωγῆθηνοι πιστεύσαντες, ἀκούσαντες τῶν Χριστὸς τὰς γραφὰς αἰὼ καὶ πρὸς τενομῶν